LOKALSIDER

BUDSKAP FRA OMRÅDETS LEDERE

Finn en av dine forfedre

Eldste Joaquim J. Moreira, Portugal
Områdesytti

Eldste Joaquim J. Moreira

"Hver den som tror at Jesus er Kristus, er født av Gud. Og hver den som elsker Faderen, elsker også den som er født av ham."[1]

Å bli født av Gud er en unik, personlig og uforglemmelig opplevelse som gjør oss i stand til å overvinne utfordringene i vårt liv.

Opplevelsen av vårt første møte med misjonærene er et øyeblikk vi aldri vil glemme, akkurat som vi aldri vil glemme da vi hadde vår første åndelige opplevelse og mottok vårt vitnesbyrd.

I disse betydningsfulle øyeblikkene er det som om vårt "… sovende støv …"[2] får et nytt liv, og vi føler "livets ånde i vår nese"[3] og blir født på ny.

Det var det som hendte med en 15 år gammel jente som heter Telma Silva fra Seixal menighet i Setúbal stav. Selv om hun ikke var medlem av Kirken, deltok hun på morgen-Seminar og utviklet et ønske om å bli døpt på grunn av kjærligheten hun kunne føle blant medlemmene.

På et tidspunkt utfordret Setúbal stav ungdommen til å delta på en tempeltur til Madrid tempel i april 2016. Telma var lei seg fordi hun ikke kunne ta turen til templet med seminarklassen sin, siden hun ikke var medlem av Kirken. Så hun bestemte seg for å sette sin tro på Jesus Kristus på prøve og bestemte seg for å bli døpt. Men det var ikke nok. Siden hun skulle til templet, engasjerte hun seg for å bli kjent med sine forfedre slik at hun kunne utføre ordinansene for dem i dåpsfontens vann.

Telma var ikke bare født på ny, men på grunn av sin deltagelse i Seminar hadde hun også lært om virkningen hun kunne ha på sin familie ved å ta sine forfedres navn til templet så de kunne oppleve å bli født på ny, en strålende åndelig opplevelse.

Ved dette vet vi at vi elsker Guds barn, når "vi elsker Gud og holder hans bud."[4] Vår kjærlighet til Gud vises også når vi viser kjærlighet til alle hans barn, både de som lever iblant oss, de som fortsatt vil komme, og de som allerede har gått bort.

En av de største kjærlighetshandlingene er når vi gjør noe for noen som ikke kan gjøre det for seg selv.

Den største kjærlighetshandling som har blitt utført på denne jord, var det forsonende offer av vår Frelser Jesus Kristus. Hans forsoning gjorde oss i stand til å oppnå forlatelse for våre synder, som vi ellers ikke kunne ha oppnådd for oss selv.

På lignende måte kan ikke våre forfedre dvele i Guds nærhet uten først å ha mottatt de frelsende ordinanser.

Våre forfedre lever i veldig spesielle omstendigheter, når vi dør "går våre ånder til åndeverdenen. Døden forandrer ikke vår personlighet eller våre ønsker om godt eller ondt. (…) I åndeverdenen blir evangeliet forkynt for dem som ikke adlød evangeliet eller ikke fikk anledning til å høre det på jorden."[5]

Profeten Obadja har profetert at det vil være "frelsere… på Sions berg"[6] og vi kan finne oss selv i denne sammenhengen, der vi bringer frelse til dem som ønsker den, men som ikke kan få tilgang til den på egen hånd.

Noe av det vi får ved å utføre arbeid for våre forfedre, er nestekjærlighet, for det er en handling som vitner om stor kjærlighet, og "hvis menneskene ikke har kjærlighet, kan de ikke arve det sted som du har beredt i din Faders boliger."[7]

"Fremfor alt, ha inderlig kjærlighet til hverandre, for kjærligheten skjuler en mengde synder."[8]

For en velsignelse det er at vi kan utvikle en slik kjærlighet til dem som vi ikke kjenner personlig, men som er tilstede når vi trenger hjelp, for de er som beskyttende engler som ber for oss, bekymrer seg om oss og ønsker at vi gjør vårt beste. Må vi elske for å bli elsket, yte tjeneste for å motta tjeneste og velsigne for å bli velsignet.

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTES

1. 1 Johannes 5:1
2. L & p 138: 17
3. 1 Mosebok 2:7
4. 1 Johannes 5:2
5. *Forkynn mitt evangelium,* side 51
6. Obadja 1:21
7. Ether 12:34
8. 1 Peter 4:8

Norgesmester i karate kalt på misjon

Øystein Pedersen, Romerike

MED TILLATELSE FRA FAMILIEN

Det var ikke et lett valg for Jonathan å dra på misjon, men han følte det var et viktig og riktig valg.

Jonathan Pedersen, Norgesmester

Jonathan er født inn i en familie hvor alle er medlem av Kirken, og er oppdratt i evangeliet. Han er eldst av tre søsken og har to søstre. Han har alltid vært opptatt av å ta riktige valg i livet og har en stor rettferdighetssans. Han har fulgt Kirkens programmer i Primær og Unge menn, og har fullført fire år med Seminar. De to første årene gikk han på morgenseminar i kirken på Romerike, mens de to siste årene tok han hjemmeseminar siden han gikk på skole i Oslo og ikke rakk morgenseminar.

Jonathan har vært meget aktiv utenom skole og kirke. Han har blant annet spilt fotball og ishockey. Da han var seks år gammel, begynte han å trene karate og ble etter hvert tilbudt plass på det norske landslaget i karate. Han takket ja og har vært på karatelandslaget siden han var 14 år. Han er flere ganger norgesmester i juniorklassene og har representert Norge i flere EM og VM i karate. I 2014 ble han europamester i sin stilart som senior.

Jonathan har alltid vært frimodig og fortalt om Kirken og evangeliet. Alle vennene og de rundt ham vet at han er medlem av Jesu Kristi Kirke av SDH. Han har alltid tenkt på å reise på misjon, og da han var ferdig med videregående skole, sto han overfor valget mellom å sette sin idrettskarriere på vent og reise på misjon, eller å fortsette å satse 100% på karate, som blir OL-gren i 2020.

Eldste Jonathan Pedersen, Romerike og England

MED TILLATELSE FRA FAMILIEN

Jonathan syntes ikke dette var et lett valg, men har valgt å reise på misjon. Han sier at han vet at dette er det Herren vil han skal gjøre, og han har følt at dette er et viktig og riktig valg. Han har alltid hatt en sterk tro på bønn og har følt at dette er det han skal gjøre. Etter at Jonathan fikk sitt misjonskall, har han fortalt trenere, lagkamerater og andre venner om sitt valg. Han har fått full forståelse for dette valget, uten negative reaksjoner. Mange av vennene hans utenfor Kirken har sagt at de synes det er et modig valg og ønsker ham lykke til.

Jonathan ble kalt til England London Mission og reiste 9 mars. ■

Unge enslige voksne holdt innvandrermiddag i Bergen

Søster Christine Cardon, Bergen

UEV-serverings-team

Noen sa til gruppen av Unge enslige voksne i Bergen at det er vanskelig å finne anledninger til tjeneste i velstående Norge. Men bror Hector Toledo ristet på hodet og sa: "Nei, det er alltid mennesker som trenger hjelp."

Gjennom familien Toledo fikk de unge voksne anledning til å være vertskap for en gruppe unge mennesker, de fleste unge innvandrere, til en tradisjonell norsk julemiddag.

Bror Toledos svigersønn David Martinez samarbeidet med en lokal organisasjon som hjelper disse unge i å integreres i det norske samfunnet. Organisasjonen skaffet maten, et hotell sendte julenissen med gaver, bror og søster Toledo ledet kjøkkentjenesten, og de unge voksne var vertskap.

Gjestene (for det meste tenåringer) ble mottatt til vakkert pyntede bord, et juletre, fristende lukter fra kjøkkenet og smilende unge voksne fra Bergen menighet. Mange av disse ungdommene var ikke kristne, og det var deres første julefeiring. Under middagen sang heltidsmisjonærene i Bergen julesanger og lærte ungdommene "Jingle Bells". Så kom julenissen med gaver, deretter ble det dans, en limbo-konkurranse og mengder juledessert.

De unge voksne deltok i festlighetene og gledet seg over å bli kjent med ungdommer fra Afrika, Midt-Østen og Asia. Da det ble tatt bilder til avslutning, spurte mange om vi kunne gjenta dette neste år. Alle håper det. ■

Vennskap knyttes

Bror Martinez, hvor lavt klarer du å komme?

Gaver fra julenissen

ELDSTE ROYAL CARDON

Medlemmer hjelper Trondheim kommune med språkopplæring av innvandrere

Inger Helene Jørgensen, Trondheim

Medlemmer og misjonærer i Trondheim menighet samarbeider med Trondheim kommune om et interessant tjenesteprosjekt.

Misjonærene gir et 18 timers kurs som hjelper innvandrere å forbedre engelsk-kunnskapene sine, og pensjonerte lærere i menigheten gir et 45 timers kurs i grunnleggende norskferdigheter til noen av de mange innvandrere som er ankommet kommunen.

Undervisningen er blitt en spennende opplevelse både for elever og lærere. Kurset er omtrent halvgått, og iveren og oppmøtet så langt er upåklagelig. Når dette kurset er fullført, skal det evalueres sammen med kommunen for å vurdere om slike kurs i kirken skal bli en fast ordning.

ISK har i samarbeid med menighetsråd utarbeidet et tjenestetilbud til innvandrere ved å invitere til hjemmeaften, sportsaktivitet og religionsinstitutt for de som er interessert. Egen brosjyre som viser integreringstilbudene er laget. ■

Elisabeth Ellefsen og Arne Dahlø

INGER HELENE JØRGENSEN

Du er velkommen til å sende inn nyhetsartikler og foto til Lokalnytt.

Alle artikler redigeres og publiseres med hensyn til plass, kvalitet og behov.

Nyhetsartikler bør være korte, cirka 600, 250 eller 75 ord, og sendes inn senest to uker etter begivenheten.

Bidrag til kategoriene "Derfor vet jeg", "Favorittskriftsted" (Ungdom og Unge voksne) eller "Prøver å ligne Jesus" (Barn) er også ønsket.

Send artiklene til:

Ronny Stulen: rostulen@broadpark.no, tlf 936 59 511 eller

Ole Podhorny, Vestbrynet 7A, 1519 Moss, e-post: ole@podhorny.com, tlf. 92648934 eller 69271704

Betaling for Liahona (NOK 62 for et årsabonnement) kan foretas til konto 6118 07 13629. Spørsmål om abonnement rettes til rcstockholm@ldschurch.org. ■

SAGT AV LOKALE SISTE-DAGERS-HELLIGE

Misjonær i mitt eget land

Linn Steffensen, Stavanger og Tempelplassen

Skrevet mens hun var i Moss

Jeg ble kalt til å tjene misjon på tempelplassen i Salt Lake City, men etter en lang venteperiode på mitt visum fikk jeg beskjed om å begynne min misjon i Norge.

Dette var veldig tøft for meg, og jeg slet mye med tanken på å tjene i mitt eget land, men Moss har totalt endret min mening. Jeg kan nå ikke forestille meg noen annen måte å begynne min misjon på.

Det er virkelig en velsignelse, og jeg takker Herren hver eneste dag for at jeg får lov til å tjene i mitt hjemland.

Menneskene her er så hyggelige, landet er nydelig, og jeg har ingen

"Jeg vet hva Herren har befalt meg, og jeg frydes over det. Jeg frydes ikke over meg selv, men jeg frydes over det Herren har befalt meg, ja, og dette er min fryd at jeg kanskje kan være et redskap i Guds hånd til å bringe en eller annen sjel til omvendelse, og dette er min glede."
Alma 29:9

OLE PODHORNY

Linn Steffensen mellom ledsagere i Moss

språkvansker. Folk vet lite om evangeliet, men er mer åpne til å snakke om det enn jeg trodde. Noe som jeg har lært på min misjon, er å stole på at Herrens vei for meg er bedre enn noen som helst plan jeg selv har. Han har et større perspektiv, og det er jeg evig takknemlig for.

Jeg har aldri tatt et bedre valg enn å tjene en fulltidsmisjon, det er det beste jeg kan gjøre nå. Å tjene i Norge er helt fantastisk, spesielt som nordmann.

Du har så mange fordeler når du tjener i ditt eget land. Du kan språket, du kjenner kulturen, og du er til utrolig stor hjelp for dine ledsagere. Jeg vet at jeg trengs i Norge nå, og jeg gleder meg over det! Alma 29:9 forklarer så godt hvordan jeg føler angående min misjon. Jeg frydes over mitt kall!

Jeg håper at flere folk blir kalt til sitt eget land slik at de kan se hvor fantastisk det er. ■

DERFOR VET JEG

Historien er ikke slutt

Cherina Go'hjerta, Tønsberg

Vil dere ha kaffe?

En solfylt september ettermiddag i 1968 i Ealing utenfor London satt jeg i stuen i en relativt hyggelig leilighet, i første etasje, og ventet. Ventet på at noe skulle skje. Jeg så ikke på noe, jeg leste ikke. Jeg bare satt der og så ut av vinduet. Da så jeg to ganske høye, unge menn, på min alder, i begynnelsen av tyveårene kanskje, komme gående opp stien til huset. De banket på.

Da jeg åpnet, spurte de: Kjenner du til Mormonkirken?

Nei, svarte jeg.

Vil du vite noe om Mormonkirken?

Ja? Vil dere ha kaffe?

Nei takk.

Te, da?

Nei takk.

Hva drikker dere da?

Og så lo vi, alle tre.

En merkelig historie

Første gang de kom, fortalte de meg en merkelig historie om en ung mann ved navn Joseph Smith, som hadde hatt et syn. De leste fra en bok. Joseph Smith hadde sett Gud Faderen og Jesus Kristus, i Amerika. I 1820. Jeg var ikke overbevist. Det kunne jo vært hvem som helst som viste seg for ham, kunne det ikke? De ga seg ikke. Og de ga meg en bok, Mormons bok,

og utfordret meg til å lese de første 50 sidene. Jeg sa ja. På dette tidspunktet var vi to som ble undervist, en nabodame og meg. Men hun droppet ut ganske fort. Hun kom til drapet på Laban i boken – nei, det var ikke noe for henne.

Sant nok, den var vanskelig å svelge. Jeg fortsatte likevel å lese. Jeg forsto ikke alt, men jeg hadde jo lovet å lese 50 sider, og aktet å holde løftet mitt. Selv Esaias- kapitlene. :-). Ofte sovnet jeg mens jeg leste. Tematikken var så tung, så dyp og overveldende, at det bare måtte være sant.

Eldstene Hacking og Rasband kom tilbake med jevne mellomrom, hver uke eller enda oftere, og fortsatte å introdusere meg for nye prinsipper. En gang hadde vi en avtale, og jeg ventet og ventet, men de dukket ikke opp. Jeg var dypt skuffet, nesten fornærmet. Men de lovte å komme tilbake ved en senere anledning.

De viste meg en lysbildeserie som het "Meet the Mormons", som var interessant nok. Jeg var fortsatt ikke overbevist, men jeg var villig til å lytte. De kom tross alt for å besøke meg, og de snakket om dype og viktige ting – ikke overfladisk pjatt – hvilket ikke var meg.

De stilte meg et spørsmål: Tror du at det har vært et frafall fra urkirken? Apostasi?

Ja.

Tror du en gjenopprettelse er nødvendig?

Ja, Jeg venter på den.

De snudde seg mot hverandre med hevede øyebryn.

Et annet spørsmål de stilte var: Tror du vi trenger en profet i vår tid?

Ja, absolutt! Hvis det noen gang var behov for en profet, så måtte det være nå!

Vel – Joseph Smith var en Guds profet, og han led martyrdøden for sitt vitnesbyrd.På dette tidspunktet følte eldstene (misjonærene) at de skulle få meg til å lytte til et kassettopptak av en tale som het "Profile of a Prophet". Det var Hugh B. Brown som snakket. På slutten var jeg overbevist: Joseph Smith var virkelig en Guds profet. Livsverket han utførte i løpet av sine 39 år, i tyveårsperioden fra han mottok gullplatene, fikk dem oversatt, trykket og publisert under ekstremt vanskelige forhold, der han ble forfulgt og fengslet på falske anklager, etablerte og gjenopprettet Jesu Kristi Kirke, ledet kirken i dens spede barndom, mottok åpenbaringer, reiste, forkynte og mye mer – var bevis nok for meg da.

Nå var det min tur til å spørre.

Hva er et vitnesbyrd?

Du har et, svarte de. Det er å vite at noe er sant.

Visdomsordet

Deretter introduserte de meg for Visdomsordet. De hadde med seg en boks "Pioneer" kaffe-erstatning. Dette var introduksjonen til tanken om at man måtte være "ren" for å kunne være istand til å motta Den hellige ånds veiledning, og den veiledningen følte jeg at jeg trengte. Ja, jeg ville ha denne Ånden i livet mitt, altså ikke mer kaffe, te, alkohol eller røyking.

MED TILLATELSE FRA JOANNA BJERGA

Cherina Norah Schaer

Mens de var der, lot jeg være å innta noe av det.

Skal vi ta med oss sigarettpakken din?

Nei. Bare la den ligge. Jeg vil ha muligheten til å velge selv…

Så de lot den ligge igjen på bordet. Idet de gikk ut døren, gikk jeg målrettet inn på kjøkkenet, lagde et helt lite rituale av å lage te (hvilket jeg aldri ellers gjorde), tok tekoppen min med melk og sukker tilbake til stuen, tente en sigarett, inhalerte dypt og drakk en slurk av teen. Og følte meg omgående helt elendig. Rett og slett kvalm. Jeg helte teen ut i vasken, stumpet røyken og sverget at jeg aldri mer ville røre dem. Og det har jeg heller ikke. Jeg har et sterkt vitnesbyrd om Visdomsordet.

De snakket til meg om foruttilværelsen. Det visste jeg allerede: at barn kom fra et sted, at de hadde perfekt kunnskap om fullkommen kjærlighet,

MED TILLATELSE FRA JOANNA BJERGA

Cherina Go'hjerta

men var forhindret fra å snakke inntil de hadde glemt det, slik at vi kunne lære å leve i tro… og lære å ha kjærlighet. Eldstene snakket til meg om evig ekteskap, om et liv etter dette, om frelsesplanen (selv om jeg ikke visste at det var det det het). Dette livet var en skole, en forberedelse til å møte Gud igjen… alt dette virket så logisk for meg, det var liksom ikke nytt for meg, bare en bekreftelse av en kunnskap jeg intuitivt hadde fra før.

De underviste meg også om Jesu Kristi guddommelighet. Dette var helt avgjørende. Jeg hadde alltid hatt tro på at Jesus var en profet, hvis læresetninger var sanne og revolusjonerende, som "Elsk dine fiender" og "da har du begått hor i ditt hjerte". Men mens de underviste meg, innså jeg at ikke bare var læresetningene Hans sanne, men jeg var i stand til å akseptere Hans rolle som guddommelig Forløser og Hans forsoning for hele menneskeheten; at Han hadde lidd og dødd for meg og mine synder; at Han var og er min personlige Frelser, på en måte jeg ikke helt forsto da, og fremdeles ikke helt fatter nå. Men jeg føler meg tilgitt og styrket og fylt av fred.

Så kom øyeblikket da jeg måtte velge, bevege meg fremover. Jeg spurte: Ville det være mulig å prøve å etterleve budene i et år, uten å bli døpt?

Nei.

Kloke eldste Hacking fikk meg til å reise meg og ta et skritt over en imaginær strek, som var helt nødvendig for meg for å bevise min tro. En trosprøve, om du vil.

Var Kirken sann?

Jeg grunnet og ba og gråt masse de neste dagene. Dersom det ikke var sant, var jo ingen skade skjedd. Jeg kunne jo bare forlate kirken igjen når jeg ville. Denne andre dåpen ville jo være ugyldig, den også.

En drøm

Jeg hadde en drøm: Jeg bodde i Nord-London og måtte reise til Sør-London, og bar på et lite barn i et blått teppe. Jeg klarte å miste babyen i bakken i et slags romersk utendørs amfi, ned noen trinn. Men jeg løftet henne opp igjen og gikk inn i en butikk, en vinforhandler (!). Det var noe bråk utenfor, noe som skjedde oppe i himmelen. Jeg sprang ut, fremdeles bærende på babyen. Så kikket jeg ned på henne og spurte henne: Har jeg gitt deg mat? Jeg forsto i det jeg sa det at jeg mente næring. Åndelig næring. Og hun svarte et tydelig Nei.

Så våknet jeg.

En dato ble satt, 23. november 1968. Jeg måtte ha en samtale med misjonspresidenten. Jeg hadde stolt fortalt om min afrikanske herkomst. "Min oldemor var svart!" Jeg kunne ikke forstå at dette skulle være noe problem. Men en samtale var altså nødvendig. Jeg husker at vi kjørte ganske langt avgårde for å møte misjonspresidenten, som så forklarte at for øyeblikket var det slik at personer med afrikanske forfedre ikke kunne inneha prestedømmet, at mine fremtidige sønner altså ikke ville kunne ha prestedømmet. Ved en utrolig nådegave aksepterte jeg dette. Hvis resten var sant, så måtte dette også være riktig. Det var da ikke mulig å velge og vrake mellom prinsipper og bud, var det vel? Som sagt, det var mye tårer, men jeg var villig.

Dåpen

Jeg ble altså døpt den 23. november 1968, som planlagt, med seks eldster tilstede og en eldre søster fra Hayes menighet, ikke Ealing, men i nærheten, som kunne hjelpe med å skifte etter nedsenkningen i dåpsbassenget. Eldste Rasband utførte dåpshandlingen, og eldste Hacking bekreftet dåpen og ga meg Den hellige ånds gave.

"Cherina Norah Schaer, motta Den hellige ånd!" Uttalt høyt og tydelig, og jeg følte at det strømmet gjennom hver fiber. "Herren er fornøyd med din avgjørelse om å bli en del av flokken, og bli døpt."

Jeg var altså døpt, men ikke fullstendig omvendt til evangeliet. Jeg trivdes i Kirken, jeg lærte noe nytt ukentlig, jeg møtte mange vidunderlige mennesker og likte blandingen av aldersgrupper og generasjoner. Etterhvert ble jeg mer involvert og aktivisert da jeg ble kalt til å arbeide i barneforeningen Primær. Biskopen min, biskop Bateman, tok godt vare på meg og underviste meg ofte. Å være enslig medlem av Kirken og å ha afrikansk bakgrunn var ikke enkelt. Han fulgte meg tett opp. En gang sa han: "En dag vil tiden komme da svarte vil motta prestedømmet, og du vil kunne reise til templet. Vær sikker på at du er verdig når den dagen kommer. Det ville være synd om om du ikke kunne dra dit på grunn av din egen uverdighet. Etterlev budene frem til da."

Templet

Ikke lenge etterpå søkte jeg om å få motta min patriarkalske velsignelse. Patriarken var Joseph W. Darling. Han fortalte meg at "alle Abrahams, Isaks og Jakobs velsignelser ville være tilgjengelige for meg på grunn av min herkomst". Min glede var grenseløs. Lasse og jeg giftet oss i London tempel i september 1972.

Når var jeg fullstendig omvendt? Historien er ikke slutt. Jeg føler meg som da de første apostlene ble spurt av Jesus: Vil dere da også forlate meg? Og de svarte: Hvor skal vi da gå?

Ja – hvor skal jeg da gå? ■

PRØVER LIGNE JESUS

Når vi tjener andre, tjener vi Gud

Karl Mikael K, Moss menighet

Karl Mikael K, Moss menighet

MED TILLATELSE FRA FAMILIEN

I kong Benjamins tale, som står i Mosiahs bok i Mormons bok, står det at vi "må lære at når [vi] er i [våre] medmenneskers tjeneste, er [vi] jo i [vår] Guds tjeneste". (Mosiah 2:17)

Så la oss se på hva det er vi må lære:

Hvem er våre medmennesker? Det er menneskene rundt oss.

Hva betyr det å tjene dem? Det betyr å hjelpe dem.

Så det kong Benjamin sier er at når vi hjelper andre som trenger hjelp, da hjelper vi Gud.

Når vi hjelper Gud, ved å hjelpe et av Hans barn, blir Gud, vår himmelske Far, veldig glad. Når vi fortsetter å gjøre dette gjennom livet, vil Gud si til oss: "Godt gjort, du gode og trofaste tjener [eller hjelper]! Du har vært tro over lite, jeg vil sette deg over meget. Gå inn til din herres glede, [for] alt [det du] gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde [du] mot meg." (Matteus 25:21, 40) ■

PÅ NETT

Lær om vår tro

På nettsiden www.jesukristikirke.no finner du på høyre side et ikon der det står "Lær om vår tro". Hit kan du henvise venner som er nysgjerrige. Lenken fører deg til: www.mormon.org/mormonorg/nor/ ■

Lær om vår tro

KIRKEN

NORWEGIAN